

Het regent tranen

Alles gaat door, de wind, de regen en de zon. Omhoogkijken tussen de wolken door, hopen op de lichtstralen op je wangen. De ladder naar de hemel heeft weer opengestaan, lichte vlinders vliegen om je heen, kussen je tranen en verlaten je weer alsof ze er nooit waren.

Je loopt op straat, iedereen is gehaast, auto's reden langs je heen, fietsers haasten zich door het oranje stoplicht, iemand botst per ongeluk tegen je aan.

En jij? Je voelt niets dan een lichte aanraking en stapt verder de winkelstraat door. Voor een winkelraam sta je te kijken, opeens krijgen je ogen die schittering want de persoon naast je lijkt op? Of neen toch niet?

Houd alles dan op omdat je er niet meer bent? Gisteren had ik je hand nog vast, of was het verleden jaar? Verleden week zaten we toch nog aan de thee met koekjes, en verleden maand hebben we nog zo gelachen? Of is de tijd aan mij voorbijgegaan omdat ik je zo mis. Voor alles is ook de eerste keer, de eerste verjaardag, de eerste lentedag, de eerste keer waar jij niet bij bent, alsof het de tweede keer zonder jou makkelijker gaat worden.

En toen waren we nog samen, maar dat gevoel herken ik niet meer.

De telefoon ging altijd laat in de avond, je berichtjes waren altijd grappig en vol humor. Hoe moet ik nu verder zonder jou, hoe moet ik de nacht in gaan als het tranen regent, wordt het zachter met de tijd, gaat

Je bent er

Je bent er, ik kan het voelen aan het zachte windje door mijn haar. Ik fluister heel zacht je naam zodat niemand dan alleen *jij*, het kan horen. Je bent er, ik kan het zien aan de schaduw op de straat.

Ik fluister heel zacht je naam, zodat niemand dan alleen jij het horen kan.

Je bent er, ik kan het horen aan de golven van de zee. Ik fluister heel zacht je naam, zodat niemand dan alleen *jij* het horen kan.

Je bent er, als het regent en het stormt, als de blaadjes vallen en de ochtenddauw over het landschap waant. Ik fluister je naam heel zacht voor het slapen gaan, en dan droog je mijn tranen.

Zoeken

Vind je het gek, of misschien raar dat ik iets van je zoek?

Er is gewoon niets meer over van je, ik zoek naar iets tastbaars, iets wat bij jou hoorde.

Hoe simpel en hoe klein gewoon om even bij je te zijn, om iets aan te raken.

Gewoon even voelen, of aan je parfumflesje ruiken. En weer in je ogen kijken, een lach of traan.

Uiteindelijk is alles vergaan, net of jij niet hebt bestaan.

Want wat we eigenlijk zoeken dat ben jij, dat is het enige wat tastbaar was, is nu alleen maar as.

En je ziel?